

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 31ης Ιανουαρίου 2023*

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης –
Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης –
Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών –
Προϋποθέσεις εκτέλεσης – Αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος –
Άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης –
Δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως –
Δυνατότητα έκδοσης νέου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για το ίδιο πρόσωπο»

Στην υπόθεση C-158/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία) με απόφαση της 9ης Μαρτίου 2021, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Μαρτίου 2021, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά των

Lluís Puig Gordi,

Carles Puigdemont Casamajó,

Antoni Comín Oliveres,

Clara Ponsatí Obiols,

Meritxell Serret Aleu,

Marta Rovira Vergés,

Anna Gabriel Sabaté,

παρισταμένων των

Ministerio Fiscal,

Abogacía del Estado,

Partido político VOX

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen (εισηγητή), Αντιπρόεδρο, Κ. Λυκούργο, E. Regan, P. G. Xuereb και L. S. Rossi, προέδρους τμήματος, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, N. Piçarra, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele και J. Passer, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Richard de la Tour,

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 5ης Απριλίου 2022,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο L. Puig Gordi, εκπροσωπούμενος από τον S. Bekaert, advocaat, και τον G. Boyé Tuset, abogado,
- ο C. Puigdemont Casamajó, εκπροσωπούμενος από τον G. Boyé Tuset, abogado,
- ο A. Comín Oliveres, εκπροσωπούμενος από τον G. Boyé Tuset, τον J. Costa Rosselló και την I. Elbal, abogados,
- η C. Ponsatí Obiols, εκπροσωπούμενη από τον G. Boyé Tuset και την I. Elbal Sánchez, abogados,
- η M. Rovira Vergés, εκπροσωπούμενη από τον A. Van den Eynde Adroer, abogado,
- η A. Gabriel Sabaté, εκπροσωπούμενη από τον B. Salellas Vilar, abogado,
- η Ministerio Fiscal, εκπροσωπούμενη από τον F.A. Cadena Serrano, την C. Madrigal Martínez-Pereda, τον J. Moreno Verdejo και τον J. A. Zaragoza Aguado, fiscales,
- το Partido político VOX, εκπροσωπούμενο από τις M. Castro Fuertes, abogada, και M. P. Hidalgo López, procuradora,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis και J. Ruiz Sánchez,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. Jacobs, C. Pochet και M. Van Regemorter, επικουρούμενες από την F. Matthis και τον B. Renson, avocats,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,
- η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις E. Gane και A. Wellman,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J. Baquero Cruz και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιουλίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της απόφασης-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής δίκης κατά των Lluís Puig Gordi, Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres, Clara Ponsatí Obiols, Meritxell Serret Aleu, Marta Rovira Vergés και Anna Gabriel Sabaté.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 6, 8 και 12 της απόφασης-πλαίσιου 2002/584 έχουν ως εξής:
 - «(6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.

[...]

 - (8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.

[...]

 - (12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και εκφράζονται στο χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [...], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. Καμία από τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιου δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο ώστε να απαγορεύει την άρνηση παράδοσης προσώπου για το οποίο εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνοτικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού τους ή ότι η θέση του προσώπου αυτού μπορεί να επιδεινωθεί για οποιονδήποτε από τους προαναφερόμενους λόγους.

[...]»

- 4 Το άρθρο 1 της απόφασης-πλαίσιου προβλέπει τα εξής:
- «1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι [απόφαση δικαστικής αρχής] η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.
2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.
3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»
- 5 Τα άρθρα 3, 4 και 4α της απόφασης-πλαίσιου παραθέτουν τους λόγους μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 6 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ίδιας απόφασης-πλαίσιου προβλέπει τα εξής:
- «Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος που είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.»
- 7 Το άρθρο 8 της απόφασης-πλαίσιου 2002/584 εκθέτει τα στοιχεία τα οποία πρέπει να περιέχει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και διευκρινίζει ότι αυτό πρέπει να μεταφράζεται στην επίσημη γλώσσα ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του κράτους μέλους εκτέλεσης.
- 8 Το άρθρο 15, παράγραφοι 2 και 3, της απόφασης-πλαίσιου προβλέπει τα εξής:
- «2. Εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών [...]
3. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος μπορεί να διαβιβάζει οποτεδήποτε στη δικαστική αρχή εκτέλεσης κάθε επιπλέον χρήσιμη πληροφορία.»

Το βελγικό δίκαιο

- 9 Το άρθρο 4 του νόμου της 19ης Δεκεμβρίου 2003 περί του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης (*Moniteur belge* της 22ας Δεκεμβρίου 2003, σ. 60075), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, ορίζει τα εξής:
- «Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν εκτελείται στις ακόλουθες περιπτώσεις:
- [...]

5° εάν συντρέχουν σοβαροί λόγοι για να θεωρηθεί ότι η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα είχε ως αποτέλεσμα την προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου, όπως κατοχυρώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 10 Στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας της κύριας δίκης εκδόθηκαν ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης από το αιτούν δικαστήριο, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία), στις 14 Οκτωβρίου 2019, κατά του C. Puigdemont Casamajó και, στις 4 Νοεμβρίου 2019, κατά του A. Comín Oliveres, του L. Puig Gordi και της C. Ponsatí Obiols.
- 11 Το Βασίλειο του Βελγίου κίνησε διαδικασίες εκτέλεσης των ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης που εκδόθηκαν κατά των C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres και L. Puig Gordi.
- 12 Οι διαδικασίες αυτές ανεστάλησαν, κατά το μέρος που αφορούσαν τους C. Puigdemont Casamajó και A. Comín Oliveres, αφότου αυτοί απέκτησαν την ιδιότητα του μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- 13 Με διάταξη της 7ης Αυγούστου 2020, το Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (ολλανδόφωνο πλημμελειοδικείο Βρυξελλών, Βέλγιο) αρνήθηκε την εκτέλεση του εκδοθέντος κατά του L. Puig Gordi ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 14 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι η ανωτέρω απόφαση στηρίχθηκε στην εκτίμηση ότι το ίδιο δεν ήταν αρμόδιο για την εκδίκαση της ποινικής υποθέσεως κατά του L. Puig Gordi και, ως εκ τούτου, για την έκδοση του εν λόγω ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Συναφώς, το Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (ολλανδόφωνο πλημμελειοδικείο Βρυξελλών), παραπέμποντας στη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την έννοια της «δικαστικής αρχής», κατά το άρθρο 6 της απόφασης-πλαϊσίου 2002/584, στις αιτιολογικές σκέψεις 8 και 12 της εν λόγω απόφασης-πλαϊσίου, στην απόφαση του ΕΔΔΑ της 2ας Ιουνίου 2005, Claes κ.λπ. κατά Βελγίου (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), και στη βελγική νομοθεσία, έκρινε ότι μπορούσε να αποφανθεί επί της προς τούτο αρμοδιότητας της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος, ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου. Κατέληξε στο συμπέρασμα περί αναρμοδιότητας της εν λόγω δικαστικής αρχής, αναφερόμενο σε γνωμοδοτήσεις της ομάδας εργασίας για την αυθαίρετη κράτηση (στο εξής: ΟΕΑΚ) της 25ης Απριλίου και της 13ης Ιουνίου 2019, στις αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 22ας Ιουνίου 2000, Coëme κ.λπ. κατά Βελγίου (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296), και της 2ας Ιουνίου 2005, Claes κ.λπ. κατά Βελγίου (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), στην αιτιολογική σκέψη 12 της εν λόγω απόφασης-πλαϊσίου, καθώς και σε διατάξεις του βελγικού και του ισπανικού δικαίου.
- 15 Η βελγική εισαγγελική αρχή άσκησε έφεση κατά της διάταξης της 7ης Αυγούστου 2020, η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 13 της παρούσας αποφάσεως, ενώπιον του εφετείου Βρυξελλών (Βέλγιο), το οποίο απέρριψε την έφεση με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2021.
- 16 Η εφετειακή απόφαση παραπέμπει σε έκθεση της ΟΕΑΚ της 27ης Μαΐου 2019, στις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που μνημονεύονται στη σκέψη 14 της παρούσας αποφάσεως, καθώς και σε έγγραφο σχετικό με την αρμοδιότητα του αιτούντος δικαστηρίου το οποίο παρέσχε δικαστής του ποινικού τμήματος του εν λόγω δικαστηρίου, κατόπιν αιτήματος της βελγικής εισαγγελικής αρχής. Με βάση τα ανωτέρω

στοιχεία, το εφετείο Βρυξελλών έκρινε ότι η αρμοδιότητα του αιτούντος δικαστηρίου να δικάσει τον L. Puig Gordi δεν στηριζόταν σε ρητή νομική βάση και εξ αυτού συνήγαγε ότι η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε σε βάρος του θέτει σε κίνδυνο τα θεμελιώδη δικαιώματά του. Επιπλέον, έκρινε ότι έπρεπε να λάβει υπόψη τον εξαιρετικά σοβαρό κίνδυνο παραβιάσεως του τεκμηρίου αθωότητας.

- 17 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι πρέπει, μεταξύ άλλων, να κρίνει αν μπορεί να εκδώσει νέο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης σε βάρος του L. Puig Gordi μετά την άρνηση εκτελέσεως προγενέστερου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και αν πρέπει να διατηρήσει σε ισχύ ή να ανακαλέσει τα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης που εκδόθηκαν σε βάρος άλλων κατηγορουμένων στην επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης ποινική διαδικασία.
- 18 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, πρώτον, ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν διαθέτει, δυνάμει του δικαίου της Ένωσης, εξουσία ελέγχου της αρμοδιότητας της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος. Συγκεκριμένα, ενδεχόμενη αναρμοδιότητα δεν συνιστά προβλεπόμενο από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 λόγο αρνήσεως και πρέπει να διακρίνεται από την έλλειψη της ιδιότητας της «δικαστικής αρχής», κατά την έννοια της εν λόγω απόφασης-πλαισίου. Η άρνηση εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν μπορεί να στηρίζεται σε λόγο αρνήσεως ο οποίος προβλέπεται μόνον από το εθνικό δίκαιο.
- 19 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, δεύτερον, ότι τα βελγικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια να ερμηνεύσουν το ισπανικό δίκαιο. Επιπλέον, εν προκειμένω τα βελγικά δικαστήρια ερμήνευσαν εσφαλμένως το ισπανικό δίκαιο, στηριζόμενα ιδίως σε γνωμοδοτήσεις της ΟΕΑΚ, η οποία δεν έχει συσταθεί δυνάμει του διεθνούς δικαίου και της οποίας οι απόψεις δεν εκφράζουν τη θέση του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Τα εν λόγω δικαστήρια παρέλειψαν, αντιθέτως, να λάβουν υπόψη διάφορες αποφάσεις του αιτούντος δικαστηρίου επί της δίκης του αρμοδιότητας και την επιβεβαίωση της αρμοδιότητας αυτής με απόφαση του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Ισπανία) της 17 Φεβρουαρίου 2021.
- 20 Τρίτον, το αιτούν δικαστήριο υποστηρίζει ότι τα βελγικά δικαστήρια όφειλαν, προτού αποφανθούν επί της εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε σε βάρος του L. Puig Gordi, να ζητήσουν συμπληρωματικές πληροφορίες, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαισίου 2002/584.
- 21 Τέταρτον, η ύπαρξη σοβαρού κινδύνου προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων του προσώπου σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν συνιστά λόγο αρνήσεως εκτελέσεως προβλεπόμενο στην ως άνω απόφαση-πλαίσιο. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει κάνει δεκτό έναν τέτοιο λόγο αρνήσεως, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 3, της εν λόγω απόφασης-πλαισίου, μόνον υπό την προϋπόθεση ότι έχει αποδειχθεί η ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος.
- 22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Επιτρέπει η απόφαση-πλαίσιο [2002/584] στη δικαστική αρχή εκτελέσεως να αρνηθεί την παράδοση του εκζητούμενου μέσω ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης προσώπου βάσει λόγων αρνήσεως οι οποίοι προβλέπονται από το εθνικό της δίκαιο, πλην όμως δεν περιλαμβάνονται ως τέτοιοι στην απόφαση-πλαίσιο;

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα και προκειμένου να διασφαλιστεί το εκτελεστό ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και να χρησιμοποιηθεί ορθώς ο μηχανισμός του άρθρου 15, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιο [2002/584]:

Οφείλει η δικαστική αρχή εκδόσεως να διερευνά και να εξετάζει τα δίκαια των διαφόρων κρατών [μελών] προκειμένου να λάβει υπόψη πιθανούς λόγους αρνήσεως εκτελέσεως ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που δεν προβλέπονται στην απόφαση-πλαίσιο [2002/584];

- 3) Βάσει των απαντήσεων στα προηγούμενα ερωτήματα και λαμβανομένου υπόψη ότι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιο [2002/584], η αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής εκδόσεως να εκδίδει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης καθορίζεται από το δίκαιο του κράτους [μέλους] εκδόσεως:

Πρέπει το άρθρο 6 παράγραφος 1 της απόφασης-πλαίσιο [2002/584] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αμφισβητήσει την αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής εκδόσεως επί της συγκεκριμένης ποινικής υποθέσεως και να αρνηθεί την παράδοση, επειδή θεωρεί την δικαστική αρχή εκδόσεως αναρμόδια να εκδώσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης;

- 4) Σε σχέση με την ενδεχόμενη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να ελέγξει τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων του εκζητούμενου προσώπου στο κράτος [μέλος] εκδόσεως:

α) Επιτρέπει η απόφαση-πλαίσιο [2002/584] στη δικαστική αρχή εκτελέσεως να αρνηθεί την παράδοση του εκζητούμενου προσώπου για τον λόγο ότι εκτιμά, βάσει εκθέσεως ομάδας εργασίας την οποία έχει προσκομίσει ενώπιόν της το ίδιο το εκζητούμενο πρόσωπο, ότι υφίσταται κίνδυνος προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων του στο κράτος μέλος εκδόσεως;

β) Για τους σκοπούς του προηγούμενου ερωτήματος, συνιστά η έκθεση αυτή αντικειμενικό, αξιόπιστο, ακριβές και δεόντως ενημερωμένο στοιχείο, ικανό να δικαιολογήσει, υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου, την άρνηση παραδόσεως του εκζητούμενου προσώπου λόγω σοβαρού κινδύνου προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων του;

γ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, τι είδους στοιχεία απαιτεί το δίκαιο της Ένωσης ώστε ένα κράτος μέλος να συναγάγει ότι στο κράτος μέλος εκδόσεως υφίσταται κίνδυνος προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων τον οποίον προβάλλει το εκζητούμενο πρόσωπο και ο οποίος δικαιολογεί την άρνηση εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης;

- 5) Ασκή επιρροή στις απαντήσεις στα προηγούμενα ερωτήματα το γεγονός ότι το πρόσωπο του οποίου ζητείται η παράδοση είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους [μέλους] εκδόσεως την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του, καθώς και να αμφισβητήσει ενώπιόν τους την αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής εκδόσεως και το εις βάρος του ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, ακόμη και σε δεύτερο βαθμό;

- 6) Ασκή επιρροή στις απαντήσεις στα προηγούμενα ερωτήματα το γεγονός ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως αρνείται να εκτελέσει ένα ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για λόγους που δεν προβλέπονται ρητώς στην εν λόγω απόφαση-πλαίσιο [2002/584], στηριζόμενη ιδίως στην έλλειψη αρμοδιότητας της δικαστικής αρχής εκδόσεως και στην ύπαρξη σοβαρού κινδύνου προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο κράτος [μέλος] εκδόσεως, τούτο δε χωρίς να ζητήσει από τη δικαστική αρχή εκδόσεως τις συγκεκριμένες συμπληρωματικές πληροφορίες που μπορούν να επηρεάσουν την απόφαση αυτή;

- 7) Εάν από τις απαντήσεις στα προηγούμενα ερωτήματα προκύψει ότι, υπό τις συνθήκες της υποθέσεως, η απόφαση-πλαίσιο [2002/584] δεν επιτρέπει την άρνηση παραδόσεως ενός προσώπου βάσει των προαναφερθέντων λόγων αρνήσεως:

Αντιτίθεται η απόφαση-πλαίσιο [2002/584] στην έκδοση από το αιτούν δικαστήριο νέου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εις βάρος του ίδιου προσώπου, το οποίο να απευθύνεται προς το ίδιο κράτος μέλος;»

Επί της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου

Επί του αιτήματος εφαρμογής της ταχείας προδικαστικής διαδικασίας

- 23 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε την υπαγωγή της υπό κρίση προδικαστικής παραπομπής στην ταχεία προδικαστική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 105 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.
- 24 Προς στήριξη του αιτήματός του, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η διαδικασία της κύριας δίκης έχει ποινικό χαρακτήρα, ότι η εν λόγω διαδικασία ανεστάλη εν αναμονή της απαντήσεως του Δικαστηρίου στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως και ότι δεν έχει επιβληθεί κανένα στερητικό της ελευθερίας μέτρο στους εκζητούμενους.
- 25 Το άρθρο 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι, κατόπιν αιτήματος του αιτούντος δικαστηρίου ή, σε εξαιρετική περίπτωση, αυτεπαγγέλτως, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου μπορεί, όταν η φύση της υποθέσεως απαιτεί να αποφανθεί το Δικαστήριο το συντομότερο δυνατόν, αφού ακούσει τον εισηγητή δικαστή και τον γενικό εισαγγελέα, να αποφασίσει την υπαγωγή της προδικαστικής παραπομπής σε ταχεία διαδικασία κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 26 Εν προκειμένω, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου αποφάσισε, στις 31 Μαρτίου 2021, αφού άκουσε τον εισηγητή δικαστή και τον γενικό εισαγγελέα, ότι δεν παρίστατο ανάγκη να γίνει δεκτό το εκτιθέμενο στη σκέψη 23 της παρούσας αποφάσεως αίτημα.
- 27 Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι η εφαρμογή της ταχείας προδικαστικής διαδικασίας δεν εξαρτάται από τη φύση της διαφοράς της κύριας δίκης αυτή καθαυτήν, αλλά από τις εξαιρετικές περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, από τις οποίες πρέπει να αποδεικνύεται ότι η έκδοση αποφάσεως επί των προδικαστικών ερωτημάτων είναι εξαιρετικά επείγουσα (πρβλ. διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 30ής Μαΐου 2018, ΚΝ, C-191/18, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:C:2018:383, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 28 Πλην όμως, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) δεν τεκμηρίωσε τη συνδρομή εξαιρετικών περιστάσεων στην υπόθεση της κύριας δίκης, από τις οποίες να προκύπτει το εξαιρετικά επείγον.
- 29 Επομένως, αφενός, δεδομένου ότι η προδικαστική διαδικασία συνεπάγεται την αναστολή της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαδικασίας εν αναμονή της απαντήσεως του Δικαστηρίου, το συμφυές με τον μηχανισμό της προδικαστικής παραπομπής ανασταλτικό αποτέλεσμα δεν μπορεί να δικαιολογήσει την υπαγωγή της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

στην ταχεία προδικαστική διαδικασία (πρβλ. διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Ιανουαρίου 2014, Nguyen και Schönherr, C-2/14, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:1999, σκέψη 14 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 30 Αφετέρου, το γεγονός ότι τα πρόσωπα που αφορά η ποινική διαδικασία της κύριας δίκης δεν τελούν επί του παρόντος υπό κράτηση αποτελεί λόγο για να μην κινηθεί η ταχεία προδικαστική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας (πρβλ. διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 και C-509/18, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:766, σκέψη 13 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Επί του αιτήματος επανάληψης της προφορικής διαδικασίας

- 31 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Νοεμβρίου 2022, ο C. Puigdemont Casamajó, ο A. Comín Oliveres, ο L. Puig Gordi και η C. Ponsatí Obiols ζήτησαν την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.
- 32 Προς στήριξη του αιτήματός τους, υποστηρίζουν ότι νέα πραγματικά περιστατικά και επιχειρήματα επί των οποίων δεν διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των διαδίκων δύνανται να ασκήσουν αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπό κρίση υπόθεση.
- 33 Πιο συγκεκριμένα, παραπέμπουν στην έκδοση της διάταξης του Αντιπροέδρου του Δικαστηρίου της 24ης Μαΐου 2022, Puigdemont i Casamajó κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Ισπανίας [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413], σε μια γνωμοδότηση της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών της 30ής Αυγούστου 2022, σε αποφάσεις που εξέδωσαν ισπανικά δικαστήρια, στο γεγονός ότι πολλοί από τους κατηγορούμενους της επίμαχης στην υπόθεση της κύριας δίκης ποινικής διαδικασίας ήταν υπό παρακολούθηση από τις ισπανικές αρχές, σε θέσεις που διατύπωσαν μέλη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και σε μια ανακοίνωση της κεντρικής εκλογικής επιτροπής. Πέραν τούτου, διατυπώνουν μια σειρά επικρίσεων κατά των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα στην υπό κρίση υπόθεση.
- 34 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 83 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, ιδίως αν κρίνει ότι δεν έχει διαφωτιστεί επαρκώς ή όταν ένας διάδικος, μετά τη λήξη της διαδικασίας αυτής, επικαλείται νέο πραγματικό περιστατικό δυνάμενο να ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Δικαστηρίου, ή ακόμη όταν, προς επίλυση της διαφοράς, το Δικαστήριο χρειάζεται να στηριχθεί σε επιχείρημα επί του οποίου δεν έχει ακόμη διεξαχθεί συζήτηση.
- 35 Εν προκειμένω, επισημαίνεται, αφενός, ότι τα πραγματικά περιστατικά που προβάλλουν ως νέα ο C. Puigdemont Casamajó, ο A. Comín Oliveres, ο L. Puig Gordi και η C. Ponsatí Obiols δεν δύνανται να ασκήσουν αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Δικαστηρίου.
- 36 Πράγματι, τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά αφορούν είτε την ατομική κατάσταση των κατηγορουμένων στην επίμαχη στην κύρια δίκη ποινική διαδικασία είτε προβαλλόμενες πλημμέλειες του ισπανικού δικαιοδοτικού συστήματος. Στο πλαίσιο όμως της παρούσας προδικαστικής διαδικασίας δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να εκτιμήσει την ατομική κατάσταση των κατηγορουμένων ή να κρίνει αν είναι αποδεδειγμένες οι προβαλλόμενες πλημμέλειες, αλλά μόνο να ερμηνεύσει τις σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης.

- 37 Όσον αφορά, αφετέρου, τις επικρίσεις σχετικά με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, υπενθυμίζεται ότι ο Οργανισμός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο Κανονισμός Διαδικασίας δεν προβλέπουν τη δυνατότητα των διαδίκων να διατυπώνουν παρατηρήσεις σε απάντηση των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα [απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Πειθαρχικό καθεστώς των δικαστών), C-791/19, EU:C:2021:596, σκέψη 41].
- 38 Εξάλλου, κατά το άρθρο 252, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ο γενικός εισαγγελέας διατυπώνει δημόσια, με πλήρη αμεροληψία και ανεξαρτησία, αιτιολογημένες προτάσεις επί των υποθέσεων οι οποίες, σύμφωνα με τον Οργανισμό του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, απαιτούν την παρέμβασή του. Το Δικαστήριο δεν δεσμεύεται ούτε από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα ούτε από την αιτιολογία βάσει της οποίας αυτός καταλήγει στις εν λόγω προτάσεις. Κατά συνέπεια, η διαφωνία οποιουδήποτε διαδίκου με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, όποια και αν είναι τα ζητήματα που εξετάζει ο γενικός εισαγγελέας με τις προτάσεις αυτές, δεν μπορεί να συνιστά, αυτή καθαυτήν, λόγο που δικαιολογεί την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας [απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Πειθαρχικό καθεστώς των δικαστών), C-791/19, EU:C:2021:596, σκέψη 42].
- 39 Βεβαίως, το Δικαστήριο μπορεί ανά πάσα στιγμή, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 83 του Κανονισμού Διαδικασίας, ιδίως αν κρίνει ότι δεν έχει διαφωτιστεί επαρκώς.
- 40 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο κρίνει, εντούτοις, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, ότι διαθέτει, κατόπιν της έγγραφης διαδικασίας και της διεξαχθείσας ενώπιόν του επ' ακροατηρίου συζήτησεως, όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί, δεδομένου ότι τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν κατά των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα με το αίτημα επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας συζητήθηκαν διεξοδικά μεταξύ των διαδίκων και των ενδιαφερομένων.
- 41 Κατόπιν των προεκτεθέντων, δεν συντρέχει λόγος να γίνει δεκτό το ως άνω αίτημα.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού των πρώτων έξι προδικαστικών ερωτημάτων

- 42 Ο L. Puig Gordi, ο C. Puigdemont Casamajó, ο A. Comín Oliveres, η C. Ponsatí Obiols, η M. Rovira Vergés και η A. Gabriel Sabaté αμφισβητούν το παραδεκτό ορισμένων από τα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα.
- 43 Πρώτον, η C. Ponsatí Obiols, ο L. Puig Gordi, ο C. Puigdemont Casamajó και ο A. Comín Oliveres υποστηρίζουν ότι τα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα είναι, στο σύνολό τους, προδήλως αλυσιτελή για τη διεξαγωγή της ποινικής διαδικασίας της κύριας δίκης.
- 44 Κατ' αρχάς, κατά τους ανωτέρω διαδίκους, τα ως άνω προδικαστικά ερωτήματα αφορούν τους κανόνες σχετικά με την εκτέλεση των ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης και, ως εκ τούτου, οι απαντήσεις σε αυτά στερούνται σημασίας για το αιτούν δικαστήριο, δεδομένου ότι στην ποινική διαδικασία της κύριας δίκης το εν λόγω δικαστήριο έχει την ιδιότητα δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος. Βεβαίως, μολονότι το Δικαστήριο δέχθηκε στην απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, ΑΥ (Ενταλμα σύλληψεως – Μάρτυρας) (C-268/17, EU:C:2018:602), να απαντήσει σε προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης τα οποία υποβλήθηκαν από δικαστική αρχή έκδοσης, εντούτοις, οι περιστάσεις της

υποθέσεως της κύριας δίκης διαφέρουν από τις περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση εκείνη, η δικαστική αρχή εκτέλεσης του εντάλματος δεν είχε λάβει απόφαση επί του επίμαχου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί ουσιαστικού ζητήματος, σχετικού με την αρχή *ne bis in idem*, το οποίο είχε σημασία τόσο για τη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος όσο και για τη δικαστική αρχή εκτέλεσης.

- 45 Περαιτέρω, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η απόφαση του εφετείου Βρυξελλών να αρνηθεί την εκτέλεση του εκδοθέντος σε βάρος του L. Puig Gordi ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν στηρίζεται μόνο σε προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, αλλά και σε παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας. Πλην όμως, τα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα δεν αφορούν τον τελευταίο αυτόν λόγο, όπερ σημαίνει ότι οι απαντήσεις του Δικαστηρίου στα ερωτήματα αυτά δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης πρέπει να εκτελεστεί.
- 46 Τέλος, τρεις από τους κατηγορούμενους στην ποινική διαδικασία της κύριας δίκης απολαύουν ασυλίας ως μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να εκδοθεί σε βάρος τους ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, όπερ καθιστά υποθετικά, ως προς αυτούς, τα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα.
- 47 Δεύτερον, η C. Ponsatí Obiols, ο L. Puig Gordi, ο C. Puigdemont Casamajó και ο A. Comín Oliveres υποστηρίζουν ότι το πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτο για άλλο λόγο. Συγκεκριμένα, με το εν λόγω προδικαστικό ερώτημα ζητείται από το Δικαστήριο να παράσχει ερμηνευτικά στοιχεία της απόφασης-πλαϊσίου 2002/584 τα οποία καθιστούν δυνατή την εκτίμηση της συμβατότητας βελγικής νομοθετικής διατάξεως με την απόφαση-πλαίσιο, ενώ η διάταξη αυτή θα εξακολουθήσει να έχει εφαρμογή στη βελγική έννομη τάξη ανεξαρτήτως της απαντήσεως του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι η απόφαση-πλαίσιο στερείται άμεσου αποτελέσματος.
- 48 Τρίτον, κατά τις M. Rovira Vergés και A. Gabriel Sabaté, το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα δεν συνδέεται με τη διαδικασία της κύριας δίκης, καθόσον οι κατηγορούμενοι δεν είχαν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την αρμοδιότητα του αιτούντος δικαστηρίου ή να επικαλεστούν τα θεμελιώδη δικαιώματά τους ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων.
- 49 Τέταρτον, η M. Rovira Vergés και η A. Gabriel Sabaté υποστηρίζουν ότι το έκτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να κριθεί απαράδεκτο, προβάλλοντας, αντιστοίχως, ότι, εν προκειμένω, η δικαστική αρχή εκτελέσεως στηρίχθηκε σε συμπληρωματικές πληροφορίες τις οποίες παρέσχε το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) και ότι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να αποφανθεί επί της σκοπιμότητας της εκ μέρους δικαστικής αρχής εκτελέσεως υποβολής αίτησης παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών.
- 50 Όσον αφορά τα ανωτέρω ζητήματα, υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων την οποία καθιερώνει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, απόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο έχει επιληφθεί της διαδικασίας της κύριας δίκης και φέρει την ευθύνη της δικαστικής αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα της προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δίκης του αποφάσεως όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο. Συνεπώς, εφόσον τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο

υποχρεούται, κατ' αρχήν, να αποφανθεί επ' αυτών (πρβλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 51 Το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί να αποφανθεί επί προδικαστικού ερωτήματος που έχει υποβάλει εθνικό δικαστήριο μόνον όταν προκύπτει προδήλως ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαδικασίας της κύριας δίκης, όταν το ζήτημα είναι υποθετικής φύσεως ή, ακόμη, όταν το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί (πρβλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 52 Όσον αφορά, πρώτον, τον ισχυρισμό ότι τα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα στερούνται λυσιτέλειας για τη διεξαγωγή της ποινικής διαδικασίας της κύριας δίκης, επισημαίνεται ότι το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να του παράσχει τη δυνατότητα να κρίνει αν μπορεί να εκδώσει νέο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κατά του L. Ruig Gordi μετά την άρνηση εκτελέσεως προηγούμενου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που είχε εκδοθεί σε βάρος του και αν πρέπει να διατηρήσει σε ισχύ ή να ανακαλέσει τα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης που εκδόθηκαν σε βάρος άλλων κατηγορουμένων στην επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης ποινική διαδικασία.
- 53 Οι ως άνω εκτιμήσεις μπορούν να δικαιολογήσουν τη δυνατότητα του εν λόγω δικαστηρίου, ως δικαστικής αρχής εκδόσεως του εντάλματος, να ζητήσει διευκρινίσεις από το Δικαστήριο σχετικά με τις προϋποθέσεις εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 54 Πράγματι, η διασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικής με ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αποτελεί, κατά κύριο λόγο, ευθύνη του κράτους μέλους έκδοσης. Επομένως, δεδομένου ότι η έκδοση τέτοιου εντάλματος μπορεί να έχει ως συνέπεια τη σύλληψη του προσώπου σε βάρος του οποίου αυτό εκδόθηκε, η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος πρέπει, για τη διασφάλιση του σεβασμού των δικαιωμάτων αυτών, να έχει την ευχέρεια να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκειμένου να κρίνει αν οφείλει να διατηρήσει σε ισχύ ή να ανακαλέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ή αν μπορεί να εκδώσει τέτοιο ένταλμα [πρβλ. αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, ΑΥ (Ένταλμα σύλληψεως – Μάρτυρας), C-268/17, EU:C:2018:602, σκέψεις 28 και 29, και της 28ης Ιανουαρίου 2021, *Spetsializirana prokuratura* (Εγγραφο δικαιωμάτων), C-649/19, EU:C:2021:75, σκέψη 39].
- 55 Το επιχείρημα της C. Ponsatí Obiols ότι η ευχέρεια αυτή δεν μπορεί να ασκηθεί προκειμένου να κριθεί υπό ποιες προϋποθέσεις η δικαστική αρχή εκτελέσεως πρέπει, για τη διασφάλιση της τήρησης του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, καθόσον η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος οφείλει, προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της καλόπιστης συνεργασίας, να μην εκδώσει ή να μη διατηρήσει σε ισχύ ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο δεν θα έπρεπε να εκτελεστεί, ιδίως προκειμένου να αποφευχθεί παράβαση του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, *Gavanozov II*, C-852/19, EU:C:2021:902, σκέψη 60).

- 56 Ομοίως, το γεγονός το οποίο επικαλείται η C. Ponsatí Obiols, ότι μια δικαστική αρχή εκτελέσεως ήδη αρνήθηκε να εκτελέσει το εκδοθέν σε βάρος του L. Puig Gordi ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι τα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα ουδεμία σχέση έχουν με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, δεδομένου ότι η ύπαρξη μιας τέτοιας αποφάσεως περί άρνησης εκτελέσεως δικαιολογεί, αντιθέτως, το ότι το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν δύναται, χωρίς να παραβιάσει το δίκαιο της Ένωσης, να εκδώσει νέο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προκειμένου να επιτύχει την παράδοση του L. Puig Gordi και αν πρέπει να ληφθούν νέα μέτρα όσον αφορά τους λοιπούς κατηγορουμένους στην ποινική διαδικασία της κύριας δίκης.
- 57 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η διενέργεια μιας τέτοιας εξέτασης σκοπεί, εντέλει, στη διευκρίνιση των εξουσιών και των υποχρεώσεων της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος, το γεγονός ότι το αιτούν δικαστήριο δεν ερωτά το Δικαστήριο επί του συνόλου των εκτιθέμενων από το εφετείο Βρυξελλών λόγων για την άρνηση εκτέλεσης του εκδοθέντος σε βάρος του L. Puig Gordi ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν αρκεί προκειμένου να αποδειχθεί ότι τα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα ουδεμία σχέση έχουν με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαδικασίας της κύριας δίκης.
- 58 Εξάλλου, το γεγονός ότι τρεις από τους κατηγορουμένους στη διαδικασία της κύριας δίκης απολαύουν ασυλίας ως μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να αποδείξει ότι τα ως άνω προδικαστικά ερωτήματα έχουν υποθετικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι άλλοι κατηγορούμενοι στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, μεταξύ των οποίων ο L. Puig Gordi, δεν απολαύουν, πράγματι, τέτοιας ασυλίας.
- 59 Δεύτερον, όσον αφορά, ειδικότερα, το προβαλλόμενο अपαράδεκτο του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος, αρκεί η υπενθύμιση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις επί της ερμηνείας των πράξεων των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ανεξαρτήτως του αν οι πράξεις αυτές έχουν άμεσο αποτέλεσμα ή όχι (πρβλ. αποφάσεις της 27ης Νοεμβρίου 2012, Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, σκέψη 89, και της 15ης Ιανουαρίου 2013, Križan κ.λπ., C-416/10, EU:C:2013:8, σκέψη 56).
- 60 Όσον αφορά, τρίτον, το προβαλλόμενο απαράδεκτο του πέμπτου προδικαστικού ερωτήματος, επισημαίνεται ότι η σχετική επιχειρηματολογία των M. Rovira Vergés και A. Gabriel Sabaté αντιφάσκει προς τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο όσον αφορά την ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων διεξαγωγή της σχετικής με τους εκζητούμενους διαδικασίας.
- 61 Στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η οποία στηρίζεται σε σαφή διαχωρισμό των καθηκόντων μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, τόσο η διαπίστωση και η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης όσο και η ερμηνεία και εφαρμογή του εθνικού δικαίου εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουλίου 2022, Volkswagen, C-134/20, EU:C:2022:571, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 62 Το ίδιο ισχύει, τέταρτον, για το προβαλλόμενο από την M. Rovira Vergés επιχείρημα κατά το οποίο το έκτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να κριθεί απαράδεκτο για τον λόγο ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως στηρίχθηκε εν προκειμένω σε συμπληρωματικές πληροφορίες τις οποίες παρέσχε το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) ως δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος. Πράγματι, το ως άνω δικαστήριο υπογράμμισε ρητώς στην απόφαση περί παραπομπής ότι δεν είχε παράσχει τέτοιες πληροφορίες στη δικαστική αρχή εκτελέσεως, αλλά

ότι ένα μέλος του είχε απαντήσει σε ερωτήσεις που υπέβαλε η βελγική εισαγγελική αρχή προκειμένου να προετοιμάσει την επιχειρηματολογία της για επ' ακροατηρίου συζήτηση η οποία διεξήχθη κατά τη διάρκεια της διαδικασίας εκτελέσεως των επίμαχων στην υπόθεση της κύριας δίκης ευρωπαϊκών εντάλματων σύλληψης.

- 63 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η A. Gabriel Sabaté, με το έκτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο δεν ερωτά το Δικαστήριο σχετικά με το σκόπιμο της εκ μέρους δικαστικής αρχής εκτελέσεως υποβολής αίτησης παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών, αλλά σχετικά με την ύπαρξη υποχρέωσης της εν λόγω αρχής να υποβάλει τέτοια αίτηση προτού μπορέσει να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης επικαλούμενη την αναρμοδιότητα της δικαστικής αρχής έκδοσης να εκδώσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και την ύπαρξη σοβαρού κινδύνου προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος.
- 64 Ένα τέτοιο ζήτημα πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο υποχρεούται να αποφανθεί επ' αυτού.
- 65 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι τα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα είναι παραδεκτά.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

- 66 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 έχει την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως έχει τη δυνατότητα να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στηριζόμενη σε λόγο μη εκτέλεσης ο οποίος δεν απορρέει από την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, αλλά αποκλειστικά από το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.
- 67 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 κατατείνει, μέσω της καθιέρωσης ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παράδοσης των καταδικασθέντων ή υπόπτων για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να αποτελέσει δηλαδή χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης επί τη βάση του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών [απόφαση της 29ης Απριλίου 2021, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 68 Προς τον σκοπό αυτόν, από την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, και ιδίως από το άρθρο της 1, παράγραφος 2, προκύπτει ότι η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως αποτελεί τον κανόνα, ενώ η άρνηση εκτελέσεως έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά [πρβλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2021, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 69 Συναφώς, πρώτον, υπογραμμίζεται ότι η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως προϋποθέτει ότι μόνον τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, πρέπει να εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις της αποφάσεως αυτής, τούτο σημαίνει δε ότι ένα τέτοιο ένταλμα, το οποίο χαρακτηρίζεται στη διάταξη αυτή ως «απόφαση δικαστικής αρχής», πρέπει να έχει εκδοθεί από «δικαστική αρχή», κατά την έννοια του

άρθρου 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού [απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, *Openbaar Ministerie* (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος), C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 70 Δεύτερον, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να αρνηθεί να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο δεν πληροί τις ελάχιστες απαιτήσεις νομιμότητας από τις οποίες εξαρτάται το κύρος του, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται εκείνες που προβλέπονται στο άρθρο 8 της απόφασης-πλαisiού 2002/584 [πρβλ. αποφάσεις της 6ης Δεκεμβρίου 2018, IK (Εκτέλεση παρεπόμενης ποινής), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, σκέψη 43, και της 9ης Οκτωβρίου 2019, NJ (Εισαγγελία της Βιέννης), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, σκέψη 29].
- 71 Τρίτον, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως οφείλουν ή μπορούν να αρνηθούν την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για τους λόγους μη εκτελέσεως που προβλέπονται στα άρθρα 3, 4 και 4α της εν λόγω απόφασης-πλαisiού [πρβλ. απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας), C-509/18, EU:C:2019:457, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 72 Τέταρτον, η ύπαρξη κινδύνου προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στα άρθρα 4 και 47 του Χάρτη επιτρέπει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως την κατ' εξαίρεση και κατόπιν προσήκουσας εξέτασης άρνηση εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 3, της εν λόγω απόφασης-πλαisiού [πρβλ. αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου 2019, *Dorobantu*, C-128/18, EU:C:2019:857, σκέψη 83, και της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 73 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι καθένας από τους λόγους οι οποίοι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, υποχρεώνουν τη δικαστική αρχή εκτελέσεως να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ή της επιτρέπουν να αρνηθεί την εκτέλεση αυτή απορρέει από την απόφαση-πλαισιο 2002/584.
- 74 Εξάλλου, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι λόγοι αυτοί έχουν αυστηρώς περιορισμένο περιεχόμενο και επιτρέπουν επομένως την άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης μόνον κατ' εξαίρεση.
- 75 Το να γίνει δεκτό ότι κάθε κράτος μέλος έχει την ευχέρεια να προσθέτει στους ανωτέρω λόγους και άλλους λόγους οι οποίοι επιτρέπουν στη δικαστική αρχή εκτελέσεως να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα μπορούσε, αφενός, να θίξει την ενιαία εφαρμογή της απόφασης-πλαisiού 2002/584, διά της εξαρτήσεως της εφαρμογής της από κανόνες του εθνικού δικαίου, και, αφετέρου, να καταστήσει άνευ αποτελεσματικότητας την υποχρέωση εκτέλεσης των ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης η οποία προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαisiού, διά της παροχής της δυνατότητας, εν τοις πράγμασι, σε κάθε κράτος μέλος να καθορίζει ελεύθερα την έκταση της εν λόγω υποχρέωσης για τις δικές του δικαστικές αρχές εκτελέσεως.
- 76 Μια τέτοια ερμηνεία θα υπονόμει την ομαλή λειτουργία του θεσπισθέντος με την ως άνω απόφαση-πλαισιο απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παραδόσεως των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας και, ως εκ τούτου, θα αντέβαινε στον επιδιωκόμενο με αυτή σκοπό, ο οποίος μνημονεύεται στη σκέψη 67 της παρούσας απόφασεως.

- 77 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι τα βελγικά δικαστήρια αρνήθηκαν την εκτέλεση του εκδοθέντος σε βάρος του L. Puig Gordi ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στηριζόμενα στο άρθρο 4, σημείο 5, του νόμου της 19ης Δεκεμβρίου 2003 περί του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, το οποίο ορίζει ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν εκτελείται εάν συντρέχουν σοβαροί λόγοι για να θεωρηθεί ότι η εκτέλεσή του θα είχε ως αποτέλεσμα την προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου, τα οποία κατοχυρώνονται στο δίκαιο της Ένωσης.
- 78 Μια τέτοια διάταξη, καθόσον ερμηνεύεται ως έχουσα το ίδιο περιεχόμενο με το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαisiού 2002/584, επιτρέπει την άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης μόνον εντός του πλαisiού που μνημονεύεται στη σκέψη 72 της παρούσας αποφάσεως και δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί ότι θεσπίζει λόγο μη εκτέλεσης ο οποίος δεν απορρέει από την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο.
- 79 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 έχει την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν έχει τη δυνατότητα να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στηριζόμενη σε λόγο μη εκτέλεσης ο οποίος δεν απορρέει από την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, αλλά αποκλειστικά από το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης. Αντιθέτως, η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να εφαρμόσει εθνική διάταξη η οποία προβλέπει ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν εκτελείται όταν η εκτέλεσή του θα συνεπαγόταν προσβολή κατοχυρωμένου στο δίκαιο της Ένωσης θεμελιώδους δικαιώματος, εφόσον το περιεχόμενο της εν λόγω διάταξης δεν βαίνει πέραν του περιεχομένου του άρθρου 1, παράγραφος 3, της εν λόγω απόφασης-πλαisiού, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο.

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

- 80 Λαμβανομένης υπόψη της απάντησης που δόθηκε στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

- 81 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 έχουν την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να ελέγξει αν ένα ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδόθηκε από αρμόδια προς τούτο δικαστική αρχή και να αρνηθεί την εκτέλεσή του όταν εκτιμά ότι τούτο δεν συμβαίνει.
- 82 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 69 της παρούσας αποφάσεως, από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 προκύπτει ότι πρέπει να εκτελούνται μόνον τα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης που έχουν εκδοθεί από δικαστική αρχή, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού,.
- 83 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 προβλέπει ότι η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος που είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.

- 84 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο όρος «δικαστική αρχή», κατά την έννοια της ως άνω διάταξης, πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο σε ολόκληρη την Ένωση [πρβλ. απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 49] και ότι η εν λόγω έννοια προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι η οικεία αρχή ενεργεί με ανεξαρτησία κατά την άσκηση των καθηκόντων της που είναι συμφυή με την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης [πρβλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, Openbaar Ministerie (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος), C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 38].
- 85 Μολονότι εναπόκειται, κατά συνέπεια, στη δικαστική αρχή εκτελέσεως να βεβαιωθεί, προτού εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, ότι αυτό πράγματι εκδόθηκε από δικαστική αρχή, κατά την έννοια του ως άνω άρθρου 6, παράγραφος 1, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί, αντιθέτως, να εξακριβώσει, βάσει της εν λόγω διάταξης, ότι η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος είναι, υπό το πρίσμα των κανόνων του δικαίου του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, αρμόδια να εκδώσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.
- 86 Πράγματι, ενώ ο νομοθέτης της Ένωσης καθιέρωσε την αυτοτελή και ομοιόμορφη έννοια της «δικαστικής αρχής» κατά την απόφαση-πλαίσιο 2002/584, ανέθεσε ωστόσο σε κάθε κράτος μέλος τον καθορισμό, στο πλαίσιο της δικονομικής αυτονομίας του, των δικαστικών αρχών που είναι αρμόδιες για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης [πρβλ. αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 31, και της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 48].
- 87 Επομένως, δεδομένου ότι ο εν λόγω καθορισμός απορρέει, λόγω της επιλογής του νομοθέτη της Ένωσης, αποκλειστικώς από το δίκαιο κάθε κράτους μέλους, εναπόκειται στις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος να εκτιμήσουν, εντός του πλαισίου που καθορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαισίου 2002/584 και, ενδεχομένως, υπό τον έλεγχο ανώτερων εθνικών δικαστηρίων, την αρμοδιότητά τους για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βάσει του δικαίου του κράτους μέλους αυτού.
- 88 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 74 των προτάσεών του, το να θεωρηθεί ότι η εκτίμηση της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος σχετικά με την αρμοδιότητά της μπορεί, εν συνεχεία, να ελεγχθεί από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως θα ισοδυναμούσε με την ανάθεση στη δικαστική αρχή εκτελέσεως της γενικής αρμοδιότητας επανεξέτασης όλων των διαδικαστικών αποφάσεων που λαμβάνονται στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, όπερ θα αντέβαινε στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, η οποία αποτελεί, κατά την αιτιολογική σκέψη 6 της απόφασης-πλαισίου 2002/584, τον ακρογωνιαίο λίθο της δικαστικής συνεργασίας.
- 89 Κατά συνέπεια, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαισίου 2002/584 έχουν την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί να ελέγξει αν ένα ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδόθηκε από αρμόδια προς τούτο δικαστική αρχή και να αρνηθεί την εκτέλεσή του όταν εκτιμά ότι τούτο δεν συμβαίνει.

Επί του τέταρτου προδικαστικού ερωτήματος, στοιχείο γ', και επί του πέμπτου προδικαστικού ερωτήματος

- 90 Προκαταρκτικώς επισημαίνεται ότι, αφενός, το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχείο γ', αφορά, κατά γενικό τρόπο, τα στοιχεία τα οποία πρέπει να διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσεως προκειμένου να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με την αιτιολογία ότι η εκτέλεσή του θα συνεπαγόταν κίνδυνο προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, όπερ δικαιολογεί την κατ' αρχάς εξέταση του συγκεκριμένου υποερωτήματος.
- 91 Αφετέρου, παρά τη γενική διατύπωση του εν λόγω υποερωτήματος, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) διερωτάται ειδικότερα κατά πόσον ασκεί επιρροή, για τους σκοπούς εκτέλεσης του εν λόγω εντάλματος, ο κίνδυνος παράβασης του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη τον οποίον φέρεται ότι θα διατρέξει το πρόσωπο σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το εν λόγω ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, κατόπιν της παραδόσεώς του στο εν λόγω κράτος μέλος, καθόσον θα δικαστεί από δικαστήριο το οποίο στερείται αρμοδιότητας προς τούτο.
- 92 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχείο γ', και το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλασιού 2002/584, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, έχει την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσεως που καλείται να αποφασίσει για την παράδοση προσώπου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ένταλμα εφόσον εκτιμά ότι το εν λόγω πρόσωπο διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, μολονότι το εν λόγω πρόσωπο είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί, ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος, τα θεμελιώδη δικαιώματά του προκειμένου να αμφισβητήσει την αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος και να προσβάλει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.
- 93 Υπενθυμίζεται ότι τόσο η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών όσο και η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, η οποία εδράζεται με τη σειρά της στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών μελών, έχουν θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης, δεδομένου ότι καθιστούν δυνατή τη δημιουργία και τη διατήρηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα. Ειδικότερα, η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, όσον αφορά ιδίως τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, επιβάλλει σε κάθε κράτος μέλος να δέχεται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως δε ότι σέβονται τα αναγνωρισμένα από το δίκαιο της Ένωσης θεμελιώδη δικαιώματα [απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 94 Επομένως, τα κράτη μέλη, όταν θέτουν σε εφαρμογή το δίκαιο της Ένωσης, είναι δυνατό να υποχρεωθούν, δυνάμει του δικαίου αυτού, να θεωρήσουν δεδομένο τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων από τα λοιπά κράτη μέλη, με αποτέλεσμα να μην έχουν τη δυνατότητα όχι μόνο να απαιτήσουν από κάποιο άλλο κράτος μέλος να εφαρμόσει εθνικό επίπεδο προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων υψηλότερο από το επίπεδο προστασίας που εγγυάται το δίκαιο της Ένωσης, αλλά επίσης, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων, να ελέγξουν αν το άλλο κράτος μέλος έχει πράγματι σεβαστεί, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνει

η Ένωση [απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 95 Παρά ταύτα, ο αυξημένος βαθμός εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών, στον οποίο ερείδεται ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, βασίζεται στην παραδοχή ότι τα ποινικά δικαστήρια του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος τα οποία, μετά την εκτέλεσή του, οφείλουν να ασκήσουν ποινική δίωξη ή να επιβάλουν στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας, καθώς και να επιληφθούν της ποινικής διαδικασίας επί της ουσίας, πληρούν τις προδιαγραφές οι οποίες είναι σύμφυτες με το θεμελιώδες δικαίωμα σε δίκαιη δίκη και οι οποίες κατοχυρώνονται στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη. Το θεμελιώδες αυτό δικαίωμα είναι, πράγματι, κεφαλαιώδους σημασίας ως εχέγγυο για τη διασφάλιση της προστασίας του συνόλου των δικαιωμάτων των οποίων απολαύουν οι πολίτες βάσει του δικαίου της Ένωσης και για την προάσπιση των κοινών αξιών των κρατών μελών που μνημονεύονται στο άρθρο 2 ΣΕΕ, ιδίως δε της αξίας του κράτους δικαίου [απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 96 Υπό τις συνθήκες αυτές, μολονότι κάθε κράτος μέλος πρωτίστως οφείλει, προκειμένου να διασφαλίζει την πλήρη εφαρμογή των αρχών της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και αναγνωρίσεως στις οποίες στηρίζεται η λειτουργία του εν λόγω μηχανισμού, να εγγυάται, υπό τον τελικό έλεγχο του Δικαστηρίου, την τήρηση των επιταγών οι οποίες είναι σύμφυτες με το ως άνω θεμελιώδες δικαίωμα, απέχοντας από κάθε μέτρο δυνάμενο να το προσβάλει, η ύπαρξη πραγματικού κινδύνου να υποστεί το πρόσωπο σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, σε περίπτωση παραδόσεώς του στην εκδούσα το ένταλμα δικαστική αρχή, προσβολή του θεμελιώδους αυτού δικαιώματός του, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 72 της παρούσας αποφάσεως, επιτρέπει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως την κατ' εξαίρεση άρνηση εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584 [απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 97 Συναφώς, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, σε περίπτωση κατά την οποία η δικαστική αρχή εκτελέσεως που καλείται να αποφασίσει για την παράδοση προσώπου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει στη διάθεσή της στοιχεία καταδεικνύοντα την ύπαρξη πραγματικού κινδύνου προσβολής του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, λόγω συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, η εν λόγω αρχή πρέπει να διακριβώσει, κατά τρόπο συγκεκριμένο και ακριβή, εάν, λαμβανομένων υπόψη της προσωπικής κατάστασης του συγκεκριμένου προσώπου, της φύσεως της αξιόποινης πράξης για την οποία διώκεται και του πραγματικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, υφίστανται σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι το πρόσωπο αυτό θα διατρέξει τέτοιο κίνδυνο σε περίπτωση παραδόσεως στο εν λόγω κράτος μέλος [πρβλ. αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 2020, *Openbaar Ministerie* (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος), C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 52, και της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 50].

- 98 Όσον αφορά το ζήτημα αν αυτή η εξέταση σε δύο στάδια μπορεί να εφαρμοσθεί στον λόγο αρνήσεως της εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ο οποίος αποτελεί το αντικείμενο του τετάρτου ερωτήματος, στοιχείο γ', πρέπει να υπομνησθεί ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης υποχρεούται, μεταξύ άλλων, να προβεί στην εξέταση αυτή προκειμένου να εκτιμήσει αν, σε περίπτωση παράδοσης του εκζητούμενου προσώπου στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, το εν λόγω πρόσωπο διατρέχει πραγματικό κίνδυνο προσβολής του θεμελιώδους δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη ενώπιον δικαστηρίου που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως, δικαίωμα το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη [πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 66].
- 99 Από τη δε νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σχετικά με το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 και η οποία πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο της ερμηνείας του άρθρου 47 του Χάρτη [πρβλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2021, *Openbaar Ministerie* (Δικαίωμα ακρόασης από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης), C-428/21 PPU και C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, σκέψη 64], προκύπτει ότι η αρμοδιότητα ενός δικαστηρίου να επιληφθεί υποθέσεως, κατ' εφαρμογήν των σχετικών εθνικών κανόνων, αποτελεί έκφανση της απαιτήσεως περί «νομίμως λειτουργούντος» δικαστηρίου, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της εν λόγω Σύμβασης (πρβλ. αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 20ής Ιουλίου 2006, *Sokurenko και Strygun κατά Ουκρανίας*, CE:ECHR:2006:0720JUD002945804, § 26 έως 29, και της 1ης Δεκεμβρίου 2020, *Guðmundur Andri Ástráðsson κατά Ισλανδίας*, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 217 και 223).
- 100 Δεν μπορεί ιδίως να θεωρηθεί ως νομίμως λειτουργούν δικαστήριο, κατά την έννοια του ως άνω άρθρου 6, παράγραφος 1, εθνικό ανώτατο δικαστήριο το οποίο αποφαινεται σε πρώτο και τελευταίο βαθμό για ποινική υπόθεση χωρίς να υπάρχει ρητή νομική βάση η οποία να του παρέχει αρμοδιότητα να δικάσει όλους τους κατηγορούμενους (πρβλ. αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 22ας Ιουνίου 2000, *Coëme κ.λπ. κατά Βελγίου*, CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, § 107 έως 110, και της 2ας Ιουνίου 2005, *Claes κ.λπ. κατά Βελγίου*, CE:ECHR:2005:0602JUD004682599, § 41 έως 44).
- 101 Υπό τις συνθήκες αυτές, μολονότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί, όπως προκύπτει από την απάντηση στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα, να ελέγξει την αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος, αντιθέτως, εφόσον το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ισχυρίζεται ότι, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, θα διατρέξει τον κίνδυνο προσβολής των εκ του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη δικαιωμάτων του, διότι στο εν λόγω κράτος μέλος θα δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να εκτιμήσει το βάσιμο του εν λόγω ισχυρισμού στο πλαίσιο της εξέτασης σε δύο στάδια η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 97 της παρούσας αποφάσεως.
- 102 Όσον αφορά το περιεχόμενο της εν λόγω εξέτασης, επισημαίνεται ότι, κατά το πρώτο στάδιο, η δικαστική αρχή εκτελέσεως του επίμαχου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης οφείλει να εξετάσει αν υφίστανται αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία καταδεικνύοντα την ύπαρξη πραγματικού κινδύνου προσβολής, στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, ιδίως δε του κινδύνου που συνδέεται με την παραβίαση της απαιτήσεως περί εκδίκασης της υποθέσεως από νομίμως συσταθέν δικαστήριο, λόγω

συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στο εν λόγω κράτος μέλος ή πλημμελειών που θίγουν μια ομάδα προσώπων δυνάμενη να προσδιορισθεί αντικειμενικώς, στην οποία ανήκει ο ενδιαφερόμενος [πρβλ. αποφάσεις της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψη 89, και της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 67].

- 103 Στο πλαίσιο των ισχυρισμών που αφορούν τον κίνδυνο να δικαστεί το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει, προκειμένου να κρίνει αν τέτοιες πλημμέλειες είναι αποδεδειγμένες, να προβεί σε συνολική εκτίμηση της λειτουργίας του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος υπό το πρίσμα της απαίτησης περί εκδίκασης της υποθέσεως από δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως [πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 77]. Η εν λόγω αρχή θα πρέπει να θεωρήσει ότι οι πλημμέλειες είναι αποδεδειγμένες αν από την ανωτέρω συνολική εκτίμηση προκύπτει ότι οι κατηγορούμενοι, κατά τρόπο γενικό, στερούνται στο εν λόγω κράτος μέλος αποτελεσματικού μέσου ένδικης προστασίας το οποίο να καθιστά δυνατό τον έλεγχο της αρμοδιότητας του ποινικού δικαστηρίου που καλείται να τους δικάσει, είτε υπό τη μορφή εξέτασης από το εν λόγω δικαστήριο της δικής του αρμοδιότητας είτε υπό τη μορφή προσφυγής ενώπιον άλλου δικαστηρίου.
- 104 Συναφώς, στο μέτρο που ισχυρισμοί περί αναρμοδιότητας δικαστηρίου του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος να δικάσει το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν συγχέονται με την αμφισβήτηση της αρμοδιότητας της δικαστικής αρχής έκδοσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ή των προϋποθέσεων έκδοσης του εν λόγω εντάλματος, το γεγονός ότι η εν λόγω αρμοδιότητα ή οι εν λόγω προϋποθέσεις μπορούν να αμφισβητηθούν ή έχουν πράγματι αμφισβητηθεί στην επίμαχη διαδικασία ενώπιον των δικαστηρίων του εν λόγω κράτους μέλους δεν μπορεί, αυτό καθεαυτό, να θεωρηθεί καθοριστικό όσον αφορά την απόφαση σχετικά με την εκτέλεση του εν λόγω ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 105 Εντούτοις, η διεξαγωγή των σχετικών με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης διαδικασιών ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος πρέπει, στο μέτρο που παρέχει ενδείξεις σχετικά με τις πρακτικές των εν λόγω δικαστηρίων και την ερμηνεία των σχετικών εθνικών κανόνων, να λαμβάνεται υπόψη από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως κατά τη συνολική εκτίμησή της όσον αφορά την αναμενόμενη εξέλιξη της ποινικής διαδικασίας που έπεται της παραδόσεως προσώπου σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2019, Dogobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, σκέψη 80 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία], ιδίως σε περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης όπου, βάσει του δικαίου του εν λόγω κράτους μέλους, το ίδιο δικαστήριο καλείται, κατ' αρχήν, να ασκήσει τα καθήκοντα δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος και δικαστηρίου εκδίκασης της υπόθεσης.
- 106 Κατά το δεύτερο στάδιο, η δικαστική αρχή εκτελέσεως πρέπει να διακριβώσει, κατά τρόπο συγκεκριμένο και ακριβή, σε ποιο βαθμό οι πλημμέλειες που διαπιστώθηκαν κατά το πρώτο στάδιο της εξέτασης η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 97 της παρούσας αποφάσεως ενδέχεται να έχουν αντίκτυπο στις διαδικασίες στις οποίες θα υποβληθεί το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και εάν, λαμβανομένων υπόψη της προσωπικής καταστάσεως του εν λόγω προσώπου, της φύσεως της αξιόποινης πράξης για την οποία διώκεται

και του πραγματικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η έκδοση του επίμαχου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, υφίστανται σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι το πρόσωπο αυτό θα διατρέξει πραγματικό κίνδυνο προσβολής του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, σε περίπτωση παραδόσεως στο συγκεκριμένο κράτος μέλος [πρβλ. αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 2020, *Openbaar Ministerie* (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος), C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 55, και της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 53].

- 107 Σε περίπτωση που ο ως άνω κίνδυνος απορρέει, κατά τους ισχυρισμούς του εκζητούμενου προσώπου, από το γεγονός ότι, σε περίπτωση παραδόσεώς του, θα μπορούσε να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, η ύπαρξη τέτοιου κινδύνου μπορεί να διαπιστωθεί μόνον αν, υπό το πρίσμα των κανόνων περί αρμοδιότητας των δικαστηρίων και των δικονομικών κανόνων που ισχύουν στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, η αναρμοδιότητα του δικαστηρίου που κατά πάσα πιθανότητα θα κληθεί να εκδικάσει την υπόθεση του προσώπου αυτού στο εν λόγω κράτος μέλος είναι πρόδηλη.
- 108 Πράγματι, ενώ μια τέτοια αναρμοδιότητα θα μπορούσε να προκαλέσει εύλογες ανησυχίες ιδίως όσον αφορά την αμεροληψία του εν λόγω δικαστηρίου και να εμποδίσει την παράδοση του εκζητούμενου, η διάσταση απόψεων ως προς το ακριβές περιεχόμενο των ως άνω κανόνων μεταξύ των δικαστικών αρχών του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος και εκείνων του κράτους μέλους εκτελέσεως δεν αποτελεί προσήκον θεμέλιο για μια τέτοια διαπίστωση.
- 109 Τέλος, δεδομένου ότι από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το *Tribunal Supremo* (Ανώτατο Δικαστήριο) διερωτάται, μεταξύ άλλων, ως προς τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης λόγω του κινδύνου παράβασης του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, χωρίς να έχει διαπιστώσει την ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, υπενθυμίζεται ότι τα δύο στάδια της εξέτασης που περιγράφεται στη σκέψη 97 της παρούσας αποφάσεως συνεπάγονται τη βάσει διαφορετικών κριτηρίων ανάλυση των πληροφοριών που έχουν ληφθεί και, κατά συνέπεια, τα στάδια αυτά δεν μπορούν να συγχέονται [πρβλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, *Openbaar Ministerie* (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος), C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 56].
- 110 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει, συναφώς, ότι η εκ μέρους της δικαστικής αρχής εκτελέσεως διαπίστωση ότι υφίστανται στοιχεία καταδεικνύοντα συστημικές ή γενικευμένες πλημμέλειες στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος δεν μπορεί να δικαιολογήσει την άρνησή της να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης χωρίς να έχει διεξαγάγει το δεύτερο στάδιο της εξέτασης που περιγράφεται στη σκέψη 97 της παρούσας αποφάσεως [πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, *Openbaar Ministerie* (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 81].
- 111 Ομοίως, όταν το πρόσωπο σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ισχυρίζεται ότι διατρέχει τον κίνδυνο προσβολής των εκ του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη δικαιωμάτων του λόγω του ότι θα δικαστεί από δικαστήριο του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, αλλά η δικαστική αρχή εκτελέσεως θεωρεί ότι τα στοιχεία που αυτή διαθέτει δεν αποτελούν αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία καταδεικνύοντα την ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων

πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του εν λόγω κράτους μέλους ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς, στην οποία ανήκει το εν λόγω πρόσωπο, η εν λόγω αρχή δεν μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για τον λόγο τον οποίον προβάλλει ο εκζητούμενος.

- 112 Πράγματι, υπογραμμίζεται ότι όταν η έννομη τάξη του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος προβλέπει μέσα ένδικης προστασίας τα οποία καθιστούν δυνατό τον έλεγχο της αρμοδιότητας του δικαστηρίου που καλείται να δικάσει πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε προς εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, είτε υπό τη μορφή εξέτασης από το εν λόγω δικαστήριο της δικής του αρμοδιότητας είτε υπό τη μορφή προσφυγής ενώπιον άλλου δικαστηρίου, ο κίνδυνος να δικάσει το πρόσωπο αυτό από στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο δικαστήριο του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος μπορεί, κατ' αρχήν, να αποτραπεί με την εκ μέρους του παραδοθέντος προσώπου άσκηση των ως άνω μέσων ένδικης προστασίας.
- 113 Εξάλλου, υπό το πρίσμα της φύσεως της παράβασης του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, την οποία προβάλλει πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, ευρισκόμενο σε κατάσταση όπως αυτή που μνημονεύεται στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχείο γ', επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η άσκηση τέτοιων μέσων ένδικης προστασίας, στο μέτρο που αυτά είναι αποτελεσματικά, καθιστούν δυνατή την αποτροπή, αυτής καθεαυτήν, της τέλεσης της παράβασης ή, εν πάση περιπτώσει, την αποτροπή ανεπανόρθωτης ζημίας απορρέουσας από την παράβαση.
- 114 Ελλείψει αντικειμενικών, αξιόπιστων, συγκεκριμένων και δεόντως επικαιροποιημένων στοιχείων ικανών να καταδείξουν την ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς, στην οποία ανήκει ο ενδιαφερόμενος, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν έχει βάσιμο λόγο να θεωρήσει δεδομένο ότι τα μνημονευόμενα στη σκέψη 112 της παρούσας αποφάσεως μέσα ένδικης προστασίας δεν υφίστανται ή ότι στερούνται αποτελεσματικότητας, δεδομένου ότι, αντιθέτως, η εν λόγω δικαστική αρχή υποχρεούται, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 116 των προτάσεών του, να στηρίξει την ανάλυσή της στην ύπαρξη και την αποτελεσματικότητα των εν λόγω μέσων ένδικης προστασίας, συμφώνως προς την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης.
- 115 Η εμπιστοσύνη που πρέπει να επιδεικνύεται κατά τα άνω στα δικαστήρια του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος συνιστά, εξάλλου, απόρροια της υπομνησθείσας στη σκέψη 54 της παρούσας αποφάσεως αρχής κατά την οποία η διασφάλιση του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων του προσώπου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το εν λόγω ένταλμα αποτελεί κατά κύριο λόγο ευθύνη του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος.
- 116 Αν δεν υπήρχε η εμπιστοσύνη αυτή, η δικαστική αρχή εκτελέσεως, μόλις περιέρχονταν σε γνώση της ισχυρισμοί όπως οι επίμαχοι στην υπόθεση της κύριας δίκης, θα προέβαινε σε έλεγχο της εφαρμογής, εκ μέρους των δικαστηρίων του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, των κανόνων περί αρμοδιότητας των δικαστηρίων και των δικονομικών κανόνων τους σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, όπερ θα αντέβαινε, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 88 της παρούσας αποφάσεως, στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης στην οποία στηρίζεται η απόφαση-πλαίσιο 2002/584. Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, εξεταζόμενη υπό το πρίσμα των διατάξεων του Χάρτη, δεν μπορεί να ερμηνευτεί κατά τρόπον ώστε να θίγεται η αποτελεσματικότητα του συστήματος δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των

κρατών μελών [πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 47].

- 117 Η ανωτέρω ερμηνεία επιτρέπει επομένως να διασφαλιστεί ότι η εκ μέρους της δικαστικής αρχής εκτελέσεως εξέταση του σεβασμού, από τα δικαστήρια του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, του προβλεπόμενου στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη δικαιώματος μπορεί να διενεργείται, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις [πρβλ. γνωμοδότηση 2/13 (Προσχώρηση της Ένωσης στην ΕΣΔΑ), της 18ης Δεκεμβρίου 2014, EU:C:2014:2454, σκέψη 191].
- 118 Η ερμηνεία αυτή μπορεί επίσης να διασφαλίσει ότι λαμβάνονται υπόψη, πέραν των εγγυήσεων που απορρέουν από το άρθρο 47 του Χάρτη για το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, και άλλα συμφέροντα, όπως η ανάγκη σεβασμού, κατά περίπτωση, των θεμελιωδών δικαιωμάτων των θυμάτων των οικείων αξιόποινων πράξεων [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψεις 60 έως 63].
- 119 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχείο γ', και στο πέμπτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλασίου 2002/584, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, έχει την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως που καλείται να αποφασίσει για την παράδοση προσώπου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ένταλμα με την αιτιολογία ότι το εν λόγω πρόσωπο διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, εκτός εάν,
- αφενός, η ως άνω αρχή διαθέτει αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία καταδεικνύοντα την ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς στην οποία ανήκει το εν λόγω πρόσωπο, υπό το πρίσμα της απαιτήσεως περί νομίμως συσταθέντος δικαστηρίου, οι οποίες συνεπάγονται ότι οι ενδιαφερόμενοι πολίτες στερούνται κατά τρόπο γενικό, στο εν λόγω κράτος μέλος, αποτελεσματικού μέσου ένδικης προστασίας το οποίο να καθιστά δυνατό τον έλεγχο της αρμοδιότητας του ποινικού δικαστηρίου που καλείται να τους δικάσει, και
 - αφετέρου, η εν λόγω δικαστική αρχή διαπιστώνει ότι, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι, λαμβανομένων μεταξύ άλλων υπόψη των στοιχείων τα οποία προσκομίστηκαν από το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τα οποία αφορούν την προσωπική κατάστασή του, τη φύση της αξιόποινης πράξης για την οποία διώκεται, το πραγματικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ή οποιαδήποτε άλλη κρίσιμη περίπτωση, το δικαστήριο που κατά πάσα πιθανότητα θα κληθεί να εκδικάσει την υπόθεση του ως άνω προσώπου στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος στερείται προδήλως αρμοδιότητας προς τούτο.

- 120 Το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί, ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, τα θεμελιώδη δικαιώματά του προκειμένου να αμφισβητήσει την αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος και να προσβάλει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο εκδόθηκε σε βάρος του δεν έχει συναφώς αποφασιστική σημασία.

Επί του τέταρτου προδικαστικού ερωτήματος, στοιχεία α' και β'

- 121 Με το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχεία α' και β', το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση κατά την οποία το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ισχυρίζεται ότι διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, η ύπαρξη έκθεσης της ΟΕΑΚ μπορεί να δικαιολογήσει, αφ' εαυτής, την άρνηση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ή, εφόσον τούτο δεν ισχύει, μπορεί να ληφθεί υπόψη από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως προκειμένου αυτή να αποφασίσει αν πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση του εν λόγω ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για τον λόγο που προβάλλει το συγκεκριμένο πρόσωπο.
- 122 Από την απάντηση που δόθηκε στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχείο γ', προκύπτει ότι μπορεί να προβληθεί άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για τον λόγο ότι το εκζητούμενο πρόσωπο διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, μόνον εφόσον η δικαστική αρχή εκτελέσεως καταλήξει στο συμπέρασμα, αφενός, ότι συντρέχει πραγματικός κίνδυνος προσβολής, στο κράτος μέλος αυτό, του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, λόγω συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του εν λόγω κράτους μέλους ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς, στην οποία ανήκει το εν λόγω πρόσωπο, και, αφετέρου, ότι υφίσταται πρόδηλη αναρμοδιότητα του δικαστηρίου που κατά πάσα πιθανότητα θα κληθεί να εκδικάσει την υπόθεση του εν λόγω προσώπου στο ίδιο ως άνω κράτος μέλος.
- 123 Δεδομένου ότι ένα τέτοιο συμπέρασμα πρέπει να στηρίζεται τόσο σε αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία σχετικά με τη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος όσο και σε συγκεκριμένη και ακριβή ανάλυση της ατομικής κατάστασης του εκζητούμενου προσώπου, έκθεση της ΟΕΑΚ η οποία, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, δεν αφορά άμεσα την κατάσταση αυτή δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την άρνηση εκτελέσεως του εκδοθέντος σε βάρος του εν λόγω προσώπου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 124 Ωστόσο, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι τα αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία επί των οποίων πρέπει να στηρίζεται η δικαστική αρχή εκτελέσεως προκειμένου να διεξαγάγει το πρώτο στάδιο της περιγραφόμενης στη σκέψη 97 της παρούσας αποφάσεως εξέτασης δύναται να προκύπτουν μεταξύ άλλων από διεθνείς δικαστικές αποφάσεις, όπως είναι οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, από δικαστικές αποφάσεις του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, καθώς και από αποφάσεις, εκθέσεις και άλλα έγγραφα που έχουν καταρτισθεί από όργανα του

Συμβουλίου της Ευρώπης ή όργανα εντός του συστήματος των Ηνωμένων Εθνών (πρβλ. απόφαση της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψη 89).

- 125 Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι η αποστολή της ΟΕΑΚ απορρέει από τα ψηφίσματα 15/18, 20/16 και 33/30 του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών, το οποίο συστάθηκε με το ψήφισμα 60/251 της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών, της 15ης Μαρτίου 2006, έκθεση καταρτισθείσα από την ΟΕΑΚ μπορεί να συμπεριληφθεί στα στοιχεία που δύνανται να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο του πρώτου σταδίου της εν λόγω εξέτασης, χωρίς ωστόσο η δικαστική αρχή εκτελέσεως να δεσμεύεται από τα συμπεράσματα που περιλαμβάνονται σε αυτή.
- 126 Κατά συνέπεια, στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχεία α' και β', πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαisiού 2002/584, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση κατά την οποία το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ισχυρίζεται ότι διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, η ύπαρξη έκθεσης της ΟΕΑΚ μη αφορώσας ευθέως την κατάσταση του συγκεκριμένου προσώπου δεν μπορεί να δικαιολογήσει, αφ' εαυτής, την άρνηση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, αλλά μια τέτοια έκθεση μπορεί, αντιθέτως, να ληφθεί υπόψη από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως, μεταξύ άλλων στοιχείων, για την εκτίμηση της ύπαρξης συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του εν λόγω κράτους μέλους ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς, στην οποία ανήκει το εν λόγω πρόσωπο.

Επί του έκτου προδικαστικού ερωτήματος

- 127 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι το έκτο προδικαστικό ερώτημα αφορά τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με την αιτιολογία είτε ότι η δικαστική αρχή εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στερείται αρμοδιότητας να εκδώσει το εν λόγω ένταλμα είτε ότι το πρόσωπο σε βάρος του οποίου αυτό εκδόθηκε διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο.
- 128 Δεδομένου ότι από την απάντηση που δόθηκε στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα προκύπτει ότι η πρώτη από τις ανωτέρω αιτιολογίες δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να δικαιολογήσει την άρνηση εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, το έκτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να εξεταστεί μόνον καθόσον αφορά τη δεύτερη εκ των εν λόγω αιτιολογιών.
- 129 Ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί ότι, με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 15, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στην εκ μέρους της δικαστικής αρχής εκτελέσεως άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με την αιτιολογία ότι το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε το ένταλμα διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, χωρίς η εν λόγω αρχή να έχει προηγουμένως ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες από τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος.

- 130 Το άρθρο 15, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαϊσίου 2002/584 προβλέπει ότι, εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών.
- 131 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει εξάλλου ότι, προκειμένου ιδίως να διασφαλιστεί ότι δεν θα παρακωλυθεί πλήρως η λειτουργία του μηχανισμού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, η υποχρέωση καλόπιστης συνεργασίας, την οποία καθιερώνει το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ, πρέπει να αποτελεί τη βάση της συνεργασίας μεταξύ των δικαστικών αρχών εκτέλεσης και των δικαστικών αρχών έκδοσης. Η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, ότι τα κράτη μέλη εκπληρώνουν τα εκ των Συνθηκών καθήκοντα βάσει αμοιβαίου σεβασμού και αμοιβαίας συνεργασίας [απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 132 Υπό το πρίσμα αυτό, οι δικαστικές αρχές έκδοσης και εκτέλεσης οφείλουν, προκειμένου να διασφαλίζουν την αποτελεσματική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις, να κάνουν πλήρη χρήση των μέσων που προβλέπονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 8, παράγραφος 1, και στο άρθρο 15 της απόφασης-πλαϊσίου 2002/584 κατά τρόπον ώστε να προάγεται η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην οποία βασίζεται η εν λόγω συνεργασία [πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο που έχει συσταθεί νομίμως στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος), C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 133 Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 107 της παρούσας αποφάσεως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με την αιτιολογία ότι το εκζητούμενο πρόσωπο διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο μόνον εφόσον, μεταξύ άλλων, η εν λόγω αρχή εκτελέσεως έχει διαπιστώσει ότι, υπό το πρίσμα των κανόνων περί αρμοδιότητας των δικαστηρίων και των δικονομικών κανόνων που ισχύουν στο εν λόγω κράτος μέλος, η αναρμοδιότητα του δικαστηρίου που κατά πάσα πιθανότητα θα κληθεί να εκδικάσει την υπόθεση του ως άνω προσώπου στο εν λόγω κράτος μέλος είναι πρόδηλη.
- 134 Δεδομένου ότι μια τέτοια διαπίστωση στηρίζεται κατ' ανάγκην σε ανάλυση του δικαίου του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί να προβεί στη διαπίστωση αυτή χωρίς να έχει προηγουμένως ζητήσει πληροφορίες σχετικά με τους εν λόγω κανόνες από τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, διότι άλλως θα παραβίαζε την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας.
- 135 Υπογραμμίζεται εντούτοις ότι από την απάντηση που δόθηκε στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, στοιχείο γ', προκύπτει ότι ένα τέτοιο αίτημα δεν δικαιολογείται στην περίπτωση που η δικαστική αρχή εκτελέσεως κρίνει ότι δεν διαθέτει αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία που αποδεικνύουν την ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του εν λόγω κράτους μέλους ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς, στην οποία ανήκει το εν λόγω πρόσωπο. Πράγματι, η ως άνω αρχή δεν μπορεί, σε μια τέτοια περίπτωση, να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στηριζόμενη στην πρόδηλη αναρμοδιότητα του δικαστηρίου που κατά πάσα πιθανότητα θα κληθεί να δικάσει το εν λόγω πρόσωπο.

136 Κατά συνέπεια, στο έκτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 15, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαϊσίου 2002/584 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στην εκ μέρους της δικαστικής αρχής εκτελέσεως άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με την αιτιολογία ότι το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε το ένταλμα διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο χωρίς η εν λόγω αρχή να έχει προηγουμένως ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες από τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος.

Επί του έβδομου προδικαστικού ερωτήματος

137 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι ζητεί από το Δικαστήριο να απαντήσει στο έβδομο προδικαστικό ερώτημα εφόσον από τις απαντήσεις στα πρώτα έξι προδικαστικά ερωτήματα προκύπτει ότι, υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης της κύριας δίκης, η απόφαση-πλαϊσιο 2002/584 αντιτίθεται στην άρνηση της παράδοσης προσώπου με βάση τους λόγους που μνημονεύονται στα εν λόγω ερωτήματα.

138 Δεδομένου ότι το άρθρο 267 ΣΛΕΕ δεν παρέχει στο Δικαστήριο αρμοδιότητα να εφαρμόζει τους κανόνες του δικαίου της Ένωσης σε συγκεκριμένη περίπτωση (πρβλ. απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Bouygues travaux publics κ.λπ., C-17/19, EU:C:2020:379, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), πρέπει, για κάθε ενδεχόμενο, να δοθεί απάντηση στο έβδομο προδικαστικό ερώτημα, υπό την επιφύλαξη της εκτιμήσεως, εκ μέρους των αρμόδιων δικαστηρίων, της δυνατότητας εκτέλεσης των ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης που εκδόθηκαν από το αιτούν δικαστήριο στην υπόθεση της κύριας δίκης.

139 Με το έβδομο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν η απόφαση-πλαϊσιο 2002/584 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στην έκδοση πλειόνων διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης σε βάρος εκζητούμενου προσώπου με σκοπό την παράδοσή του από κράτος μέλος, μετά την άρνηση εκτέλεσης ενός πρώτου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης σε βάρος του προσώπου αυτού από το εν λόγω κράτος μέλος.

140 Συναφώς, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι καμία διάταξη της απόφαση-πλαϊσίου 2002/584 δεν αποκλείει την έκδοση πλειόνων διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης σε βάρος ενός προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της περιπτώσεως κατά την οποία προβλήθηκε άρνηση εκτελέσεως ενός πρώτου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που είχε εκδοθεί σε βάρος του προσώπου αυτού.

141 Εξάλλου, μια τέτοια έκδοση εντάλματος μπορεί να αποδειχθεί αναγκαία, ιδίως μετά την εξάλειψη των στοιχείων που εμπόδισαν την εκτέλεση προηγούμενου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ή, στην περίπτωση που η απόφαση περί άρνησης εκτελέσεως του εν λόγω ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν ήταν σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης, προκειμένου να ολοκληρωθεί η διαδικασία παράδοσης του εκζητούμενου και, επομένως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 137 των προτάσεών του, να ευνοηθεί η επίτευξη του επιδιωκόμενου με την εν λόγω απόφαση-πλαϊσιο σκοπού της καταπολέμησης της ατιμωρησίας.

142 Αντιθέτως, αφενός, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης του οποίου η εκτέλεση θα συνεπαγόταν παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη, εκτέλεση την οποία θα έπρεπε, υπό τις προϋποθέσεις που εκτίθενται στην πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να αρνηθεί η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν είναι συμβατή με τις αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της καλόπιστης συνεργασίας (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Gavanozov II, C-852/19, EU:C:2021:902, σκέψη 60).

- 143 Συνεπώς, η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος δεν μπορεί, εφόσον δεν έχουν μεταβληθεί οι περιστάσεις, να εκδώσει νέο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης σε βάρος ενός προσώπου μετά την άρνηση δικαστικής αρχής εκτελέσεως να εκτελέσει προηγούμενο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που είχε εκδοθεί σε βάρος του προσώπου αυτού, συμφώνως προς τις επιταγές που της επιβάλλει το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη.
- 144 Αφετέρου, δεδομένου ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 54 της παρούσας αποφάσεως, η έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης μπορεί να έχει ως συνέπεια τη σύλληψη του προσώπου σε βάρος του οποίου εκδόθηκε το ένταλμα και, ως εκ τούτου, μπορεί να θίξει την ατομική ελευθερία του εν λόγω προσώπου, εναπόκειται στη δικαστική αρχή που προτίθεται να εκδώσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης να εξετάσει αν, υπό το πρίσμα των συγκεκριμένων περιστάσεων, η έκδοση του εντάλματος είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας [πρβλ. αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας), C-509/18, EU:C:2019:457, σκέψη 49, και της 13ης Ιανουαρίου 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, σκέψη 64].
- 145 Στο πλαίσιο μιας τέτοιας εξέτασης, η εν λόγω δικαστική αρχή οφείλει, μεταξύ άλλων, να λάβει υπόψη τη φύση και τη σοβαρότητα της αξιόποινης πράξης για την οποία διώκεται το εκζητούμενο πρόσωπο, τις συνέπειες για το εν λόγω πρόσωπο του προηγούμενως εκδοθέντος ή των προηγούμενως εκδοθέντων σε βάρος του ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης ή τις προοπτικές εκτέλεσης τυχόν νέου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 146 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο έβδομο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται στην έκδοση πλειόνων διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης σε βάρος εκζητούμενου προσώπου με σκοπό την παράδοσή του από κράτος μέλος, μετά την άρνηση εκτέλεσης ενός πρώτου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης σε βάρος του προσώπου αυτού από το εν λόγω κράτος μέλος, εφόσον η εκτέλεση νέου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν θα είχε ως αποτέλεσμα την παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιου και η έκδοση του νέου αυτού ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 147 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

- 1) Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009,**

έχει την έννοια ότι:

η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν έχει τη δυνατότητα να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στηριζόμενη σε λόγο μη εκτέλεσης ο οποίος δεν

απορρέει από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584, όπως τροποποιήθηκε, αλλά αποκλειστικά από το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης. Αντιθέτως, η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να εφαρμόσει εθνική διάταξη η οποία προβλέπει ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν εκτελείται όταν η εκτέλεσή του θα συνεπαγόταν προσβολή κατοχυρωμένου στο δίκαιο της Ένωσης θεμελιώδους δικαιώματος, εφόσον το περιεχόμενο της εν λόγω διάταξης δεν βαίνει πέραν του περιεχομένου του άρθρου 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

- 2) Το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299,

έχουν την έννοια ότι:

η δικαστική αρχή εκτέλεσης δεν μπορεί να ελέγξει αν ένα ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδόθηκε από αρμόδια προς τούτο δικαστική αρχή και να αρνηθεί την εκτέλεσή του όταν εκτιμά ότι τούτο δεν συμβαίνει.

- 3) Το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

έχει την έννοια ότι:

η δικαστική αρχή εκτέλεσης που καλείται να αποφασίσει για την παράδοση προσώπου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ένταλμα με την αιτιολογία ότι το εν λόγω πρόσωπο διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, εκτός εάν,

- αφενός, η ως άνω αρχή διαθέτει αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και δεόντως επικαιροποιημένα στοιχεία καταδεικνύοντα την ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς στην οποία ανήκει το εν λόγω πρόσωπο, υπό το πρίσμα της απαιτήσεως περί νομίμως συσταθέντος δικαστηρίου, οι οποίες συνεπάγονται ότι οι ενδιαφερόμενοι πολίτες στερούνται κατά τρόπο γενικό, στο εν λόγω κράτος μέλος, αποτελεσματικού μέσου ένδικης προστασίας το οποίο να καθιστά δυνατό τον έλεγχο της αρμοδιότητας του ποινικού δικαστηρίου που καλείται να τους δικάσει, και
- αφετέρου, η εν λόγω δικαστική αρχή διαπιστώνει ότι, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι, λαμβανομένων μεταξύ άλλων υπόψη των στοιχείων τα οποία προσκομίστηκαν από το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τα οποία αφορούν την προσωπική κατάστασή του, τη φύση της αξιόποινης πράξης για την οποία διώκεται, το πραγματικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ή οποιαδήποτε άλλη κρίσιμη περίπτωση, το δικαστήριο που κατά πάσα πιθανότητα θα κληθεί να εκδικάσει την υπόθεση του ως

άνω προσώπου στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος στερείται προδήλως αρμοδιότητας προς τούτο.

Το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί, ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, τα θεμελιώδη δικαιώματά του προκειμένου να αμφισβητήσει την αρμοδιότητα της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος και να προσβάλει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο εκδόθηκε σε βάρος του δεν έχει συναφώς αποφασιστική σημασία.

- 4) Το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων,

έχει την έννοια ότι:

σε περίπτωση κατά την οποία το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ισχυρίζεται ότι διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο, η ύπαρξη έκθεσης της ομάδας εργασίας για την αυθαίρετη κράτηση μη αφορώσας ευθέως την κατάσταση του συγκεκριμένου προσώπου δεν μπορεί να δικαιολογήσει, αφ' εαυτής, την άρνηση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, αλλά μια τέτοια έκθεση μπορεί, αντιθέτως, να ληφθεί υπόψη από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως, μεταξύ άλλων στοιχείων, για την εκτίμηση της ύπαρξης συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στη λειτουργία του δικαιοδοτικού συστήματος του εν λόγω κράτους μέλους ή πλημμελειών που επηρεάζουν τη δικαστική προστασία μιας ομάδας προσώπων δυνάμενης να προσδιορισθεί αντικειμενικώς, στην οποία ανήκει το εν λόγω πρόσωπο.

- 5) Το άρθρο 15, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299,

έχει την έννοια ότι:

αντιτίθεται στην εκ μέρους της δικαστικής αρχής εκτελέσεως άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με την αιτιολογία ότι το πρόσωπο σε βάρος του οποίου εκδόθηκε το ένταλμα διατρέχει τον κίνδυνο, κατόπιν της παραδόσεώς του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, να δικαστεί από δικαστήριο στερούμενο αρμοδιότητας προς τούτο χωρίς η εν λόγω αρχή να έχει προηγουμένως ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες από τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος.

- 6) Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299,

έχει την έννοια ότι:

δεν αντιτίθεται στην έκδοση πλειόνων διαδοχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης σε βάρος εκζητούμενου προσώπου με σκοπό την παράδοσή του από κράτος μέλος, μετά την άρνηση εκτέλεσης ενός πρώτου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης σε βάρος του προσώπου αυτού από το εν λόγω κράτος μέλος, εφόσον η εκτέλεση νέου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν θα είχε ως αποτέλεσμα την παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε, και

η έκδοση του νέου αυτού ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας.

(υπογραφές)